Ukrainian Catholic Youth Organization

ЮНАЦТВО

YOUTH

Вересень--September 1946
Рік II. Ч. 9 — Vol. II. No. 9

ЮНАЦТВО — Домініяльний орган Українського Католицького Юнацтва. Виходить раз у місяць. Річна передплата $1.00. Адреса Редакції: "Youth," Box G, Mundare, Alberta. Адреса Управи: Ukrainian Catholic Youth, 8820-111th Street, Edmonton, Alberta.

ЗМІСТ "ЮНАЦТВА" — РІК II, ЧИСЛО 9. — 1946.

ЮНАЦТВО YOUTH

Рік II. Число 9. Мондер, Алберта Вересень, 1946.

ІДЕМО ВПЕРЕД!

На протязі двох останніх місяців УКЮ цілої Канади зробило два великі й дуже важні кроки вперед. Перший крок лежить в тім, що від тепер це наше товариство буде мати свій власний орґан-ґазетку, що буде присвячений цілковито і тільки справам української католицької молоді в Канаді. Це сталося так, що принято орган албертійської молоді — Наша Будучність — як орган доміняльний, змінивши його назву на ЮНАЦТВО. Цим нашим поступом тішиться ціла наша суспільність, тож тим більше повинні радіти ми самі.

Щоб однак сповнити великі надії і використати добре цей могутній середник — пресу, ми мусимо подбати, щоб цю ґазетку як найбільше поширити. Дати її в руки не тільки кожному юнакові чи старшій дівчині, але і тим, що ще не належуть до наших рядів. Власна ґазетка, це дуже могутній чинник орґанізації, але тільки тоді осягає ціль, коли знаходить серед всіх членів належне зацікавлення, щире приняття і сильну піддержку.

Тож від вас тепер залежить, дорогі хлопці і дівчата, доля і успіх вашої ґазетки —ЮНАЦТВА.

Другим великим поступом УКЮ є Курс Провідників УКЮ в Саскатуні, що відбувся від 8 до 21 липня. Це була школа, де вчилось цікавих молодих людей як працювати для УКЮ в даних місцевинах Це справді річ, якої нам під теперішню пору найбільше треба було. Наша молодь всюди є охоча до праці, а треба між нею когось такого, щоб усім її діланням надавати добре обдуманий напрям. Таких людей дуже мало, тому треба їх на це приготовляти. Цього року приготовлялись до того діла 70 енерґійних і надійних осіб і ми віримо, що вони використають ті науки для добра і поступу власного відділу. Але, щоб ми могли мати таких людей у кожній парохії, то нам треба ще й на слідуючий рік приготовляти подібні курси, можливо окремо в кожній провінції, щоб улегшити курсантам доступ до них.

Наша будучність залежить саме від того, яких провдініків ми будемо мати. Попровадити нас доброю дорогою може очевидно тільки той, хто знає. Тому для нас найважнішим тепер є це, щоб приготовити добрий плян на круси ще й на слідуючий рік і подбати, щоб з кожного відділу був там один представник, що опісля міг би взяти провід, і також щоб учащати на ці курси могло якнайбільше число з можливо найменшим трудом чи коштом.

Як будемо мати курси, будемо мати добрих провідників. А будуть добрі провідники, то буде розвиток і поступ у житті нашої орґанізації.

Справді УКЮ робить поступ, хоч повільний, але певний. Це стається завдяки співпраці всіх одиниць у своїм відділі й у співпраці всіх відділів з провінціональними зарядами і в єдности і злуці всіх провінціональних зарядів із зарядом найвищим — доміняльним. Однак з цих всіх найважнішою є співпраця, яка повинна бути між поодинокими членами в кожнім відділі, бо без неї тамті не мають що робити. Тому кожний член УКЮ повинен це собі добре усвідомити й старатися, щоб їх відділ розвивався щораз краще, а не навідворот. Доля кожного відділу, а з нею й будуччина УКЮ залежить якраз від поодиноких членів.

Добрий член УКЮ є причиною нашого поступу; добрий член є запорукою нашого поступу; добрий член є захороною перед упадком. Тому будьмо всі добрими членами, щоб ми могли ще кращий поступ зробити. Ідім вперед!

Teacher: "If I saw a man beating a donkey and stopped him from doing so, what virtue would I be showing?"

Pupil: "Brotherly love."

I live in Paris. If you ever come across the ocean, drop in.

Guess I'll be going now. Don't trouble to see me to the door.

It's no trouble; it's a pleasure.

ВИСЛІД КОНТЕСТУ

Королева "Юнацтва" — Панна КАТЕРИНА МЕЛЕШКО з Редвей, Алберта. Своєю завзятою й постійною працею вона придбала аж 44 нових передплатників для "Юнацтва". Тому честь і слава нехай лунає в її честь від усього Українського Католицького Юнацтва, а їй належиться королівська корона й гарна нагорода.

Король "Юнацтва" — Пан ДАНИЛО ҐНЕСЬКО з Монтреалу, Квебек. Навіть така далека віддаль не перешкодила Данилові придбати 20 нових передплатників і тим здобути собі корону Короля "Юнацтва" на свою голову. Честь йому за це і тепер нехай вичікує запрацьованої нагороди.

Перша принцеса — панна ҐЕНЯ ГЛУСЬ з Інисфрі, Алберта, що придбала аж 28 нових передплат. Коли б Ґеня була хлопцем, напевно здобула б для себе корону Короля. І їй належиться від нас велике признання за таку гарну працю. Нагорода для неї незабаром прийде.

Друга принцеса — панна ОЛЕНА КАЛЯВСЬКА з Равнд Гил, Алберта, що також придбала 23 нові передплаті. І панні Олені треба віддати належну честь та вручити заслужену нагороду.

Третя Принцеса — панна КАТЕРИНА САВЧУК з Портедж ля Прері, Манітоба. І вона придбала 21 нових передплатників. Видно, що кожна дівчина з імям Катерини любить працю для спільного добра. Честь панні Катерині за її труд-працю. І її не помине нагорода.

Четвертий — пан ПЕТРО ВЕЛЕЩУК з Едмонтону. Він також заслужив собі на признання й назву Королевича, що придбав 14 нових передплатників для "Юнацтва". Нагорода вже в дорозі.

Пята — панна ЕМІЛІЯ ПОСЕЛУЖНА з Едмонтону придбала 8 нових передплат. Хоч панна Емілія осягнула вже одну корону Королівни підчас недавного карнавалу в Едмонтоні, то однак і тут не відмовилася взяти участь у контесті. Честь їй за це, а нам усім прекрасний взір до наслідування. Нагорода внедовзі буде.

Крім того брали участь у контесті ще:

Пан Іван Бурин, Елдорена, Алберта	7	нових передплатників
Пан Теодор Курило, Делф, Алберта	5	" "
Панна Ірина Політило, Вильна, Алберта	4	" "
Панна Ґеня Філєвич, Гейт, Алберта	3	" "
Панна Марія Попик, Лішор, Алберта	2	" "
Пан Никола Височанський, Олифант, Пенс.	2	" "
Пан Н. Козакевич, Айтуна, Саскачеван	2	" "
Пан Никола Захода, Пено, Алберта	2	" "
Панна Олена Гармідер, Дейзленд, Алберта	1	" "
Панна Марія Плішка, Калґарі, Алберта	1	" "

І цим усім складаємо свою пошану і вдячність за їхню щиру працю над поширенням цеї ґазетки "Юнацтва".

Одночасно віримо, що "Юнацтво" знайде ще багато нових приятелів, що не пожалують труду, аби понести й лишити його в кожній українській хаті.

The King and Queen of "Youth" 1946

MISS KATHERINE MELESHKO
Radway, Alberta

MR. DANIEL GNESKO
Montreal, Quebec

MISS GENIA HLUS
Innisfree, Alberta

MISS HELEN KALAWSKY
Round Hill, Alberta

Miss Katherine Sawchuk
Portage la Prairie, Man.

Mr. Peter Weleschuk
Edmonton, Alberta

Miss Emily Poseluzny
Edmonton, Alberta

КУРСИ ПРОВІДНИКІВ

Саскатунський відділ УКЮ при парохії св. Юрія повинен бути гордий з того, що мав нагоду прийняти до себе курсантів з різних провінцій Канади, що прибули на курси УКЮ в Саскатуні від 8 до 20 липня.

На тих курсах ми мали високо вчених інструкторів, що своїми викладами старалися побільшити й закріпити наше знання. Директором курсів був Всеч. о. Фірман. Впр. о. Гаврилюк викладав нам апольоґетику й важніші події з історії Церкви на Україні. Впр. о. Слобода викладав про історію наших красних українських пісень. Впр. о. Курило навчав нас, як правильно говорити й писати по літературному і як бути добрим бесідником. Впр. Бр. Методій викладав про спортово-забавові справи. Пан Корчинський пояснював як кожний відділ повинен бути зорґанізований якщо хоче мати успіх і також що всі члени мають бути практикуючими католиками, добрими горожанами Канади і придержуватися засад УКЮ. Всі згадані інструктори старалися дати нам якнайбільше матеріялу, який поміг би нам виробитися на добрих провідників по наших відділах.

Крім того ми мали виклади про нашу гарну й багату культуру. Панна Анна Жук вчила дівчат штуки хрестикових вишивок. Вона мала з собою багато кусників-взірців вишиття, що захоплювали і заохочували всіх дівчат до праці.

Пан Федірко навчав усіх наших рідних українських танків. Не можна поминути й нашого Директора о. Фірмана, що вчив нас писати писанки, котрі є нашим національним скарбом, що через довший час був закопаний в історії, а тепер знов відновлюється. Олекса Курило був нашим префектом. Бо й справді, до кого ж було нам вдаватися у всіх наших труднощах. Часом так Олексу обступили, що він, бідака, не знав кому він мав скорше відповідати. Але він ніколи від того не втікав і старавсь усім після своїх сил помогти. Я певна, що кожний мав до нього велику любов і пошану, бо своєю дбайливістю про всіх він на це собі вповні заслужив.

Між курсантами і вчителями була через цілий час тісна співпраця, а вислідом цього був гарний успіх. Як приклад того може послужити це, що п. Корчинський, як інструктор орґанізаційної праці, поміг курсантам вибрати заряд, що працював через два тижні. Заряд виконав вповні своє завдання. Він був вибраний після вимог правильника УКЮ.

Ці наші курси відбувалися в день і вечорами. Число на денних курсах було 25, а на вечірніх клясах воно виносило около 70 осіб.

Мимо того, що наші курсанти пильно працювали і то часом до пізна, то все таки знаходили час, щоб прибути вранці на Службу Божу та приступити до св. Тайн.

Зпоміж інструкторів найбільше нас розвеселював о. Курило, а за ним найбільше потрапляв один з найменших курсантів Саскатуну — Василь Шабаґа. Я особисто вірю, що як Василь прибуватиме на всі слідуючі курси, то колись буде з нього дуже добрий провідник. І не тільки він, але всі, що вчащали чи будуть вчащати на такі курси, можуть легко виробитися на справжніх провідників.

Як я згадувала на початку, Впр. Бр. Методій викладав нам про спортово-забавові справи. Щоб ті лекції потвердити, ми мали різні забави, танки й прогульки і на них ми вживали матеріял, що його ми одержали на викладах. Ці забави були дуже успішні і всі курсанти мали "ґуд тайм". (Отець Курило не вчили нас так писати, бо це не є по літературному. Але мені легше так іде, бо щоб писати по літературному, треба дуже вважати на мягкі знаки).

Як все, що має початок, мусить колись кінчитися, так і нашим курсам приходив кінець. Все дуже добре йшло аж до того часу, коли ми дізналися, що маємо здавати іспити і то на послідний день. Посходилися того дня вранці всі курсанти й один за другим ішли до того червоного стола, що за ним сиділи наші інструктори з понурим поглядом і з надзвичайно довгим обличчям і відразу так скоро закидали питаннями з лівого і правого боку, що бідний курсант так застрашився, що не знав котрому скорше відповідати. Цей страх більше мучив курсантів ніж сам іспит. Нераз певно і професори завважували муку курсантів і тоді трохи мякнули.

Щоб нас по цих іспитах трохи розвеселити, сказали нам, щоб скоро збиратися на бенкет, що мав відбутися вечером. На тім бенкеті кожний з інструкторів сказав дещо, щоб дати нам до пізнання своє вдоволення з цих курсів. Вони заявили, що це було для них великою радістю вчити нас, та що бажали, щоб на другий рік було вдесятеро стільки курсантів, що були б жадні навчитися добре рідної мови, історії й культури. Тоді напевно інші народи не топтали б нашими народніми скарбами. Я вірю що всі учасники бенкету взяли до серця ті їхні слова і відтепер не будуть встидатися признатись, що вони українці, але ще будуть це голосити своїм поведенням.

При кінці Олекса Курило в імени всіх курсантів зложив подяку всім професорам і тим, що в якійнебудь мірі причинилися до успіху цих курсів. Професорам дякував особливо за їхній труд у приготуванні таких чудових викладів, що отворили всім очі на велич і красу рідної українськоі культури.

Щоб завершити ці курси, молодь під

(Докінчення на стороні 5-тій)

Habit of Bad Language

There is no justifying reason for anyone to use profane language or unclean speech. It betrays bad taste, does no one any good, is an abuse of a faculty which should be highly prized — as it would be by any one of the thousands who never possessed the faculty of speech. According to the word of Jesus, cursing must proceed from a bad heart.

If profanity is wrong in itself, if it is a violative of a law of God, then no Catholic youth should ever be addicted to it. St. Paul refers to cursing as a heathen practice.

Cursing is the most inexcusable of all sins, because it does not bring even a passing pleasurable benefit to the one who makes use of it, and usually does offend the one to whom it is directed.

The tongue of the Catholic child became sanctified when it was touched the first time with the sacred Host in Holy Communion, and it should have been sanctified more and more by every succeeding contact with the Eucharistic God.

The Catholic, more than any other person, prays daily that God's name be hallowed, which means that it be honored, respected and cherished.

Profane language is the language of hell. The Bible represents the demons, deformed in every faculty, as incessantly cursing their God and Creator. The language of the children of God, if it be not the language of heaven, should at least be clean. How can he hope to be associated forever with angels in singing the praise of God, who, on earth, uses his tongue in the very opposite direction?

Both cursing and unclean talk betray a disordered and unclean mind and, therefore, the one guilty of either, advertises himself very badly. Young people often offer as an excuse that they picked up the habit of cursing and swearing quite unconsciously at their place of work, where they are mixed up with people who profess no religion. But this is no excuse at all. The Catholic, associated at work or during recreation with other people, should set them a good example instead of following their bad example.

Every Catholic should be glad of an opportunity to cure his friend of faults he too may have contracted unconsciously, but which he knows to be wrong, which he is careful to hide when in respectable company, and of which he would like honestly to be relieved.

No one ever got into the habit of cursing of a sudden. Habits are formed by frequent repetition, and they must be overcome in the same way. If the one who has the habit of cursing will resolve to recite the Our Father, or some other prayer every time he catches himself using bad language, and actually carries out this resolution, it will not be long until he will have completely overcome the habit. From the time he will strive to carry out such a resolution, Almighty God will not hold him responsible for involuntary utterances of profane language. But if he does not try to cure himself he is guilty before God for every curse, even if uttered unconsciously, because he has a standing obligation to get rid of the bad habit.

You have reason to fear that the absolution received at the time of confession is not valid if you do not strive, with all your power, between confessions, to overcome the use of unclean language, because a firm purpose of amendment which is a prime requisite for a good confession, would be lacking.

Aim ever at being clean in your speech, as well as in your conduct. Aim ever at availing yourself of opportunities, which come into your path daily, of setting good example to others, and thereby of enlisting their interest in your religion, to which they will give credit for your better conduct and habits.

КУРСИ ПРОВІДНИКІВ

(Продовження зо сторони 4-тої)

проводом о. Слободи дала величавий концерт у парохіяльній салі, що була переповнена слухачами. Концерт складався з різних точок, як танки, пісні хорові, активки й деклямації. Важна точка на концерті була пісня уложена й відспівана таки самими нашими професорами: О. Слободою, о. Курилом, о. Фірманом і О. Курилом. За таку гарну пісеньку належиться їм усім сердечна подяка.

Думаю, що мій допис не був би докінчений, коли б я не згадала про враження самих курсантів. Сягаючи по інформації з різних сторін, я довідалася, що між усіма курсантами є одна думка, а саме, що вони через тих два тижні скористали дуже багато і що той час був занадто короткий, коли зважити ту всю працю, що її мали в нім виконати. Кожний відїзджав з вдоволенням і одночасно зі сльозами. Наука набута в тім часі поможе їм вести успішну працю в своїх відділах, передати її другим членам і зміцнити будову УКЮ, а колись, дасть Бог, і збудувати сильну, незалежну Українську Католицьку Державу. Це все наразі залежить від нас. То ж працюймо разом всі гойно, а Бог нас за те винагородить.

Пресова референтка

Йоанна Щудлик.

Саскатун, Саск.

Курси Провідників УКЮ в Саскатуні

Курси провідників УКЮ в Саскатуні зробили на мене миле, незатерте враження. Свого часу мав я нагоду бути свідком подібних курсів наших співгорожан іншого походження, але ніколи я не стрінув такого захоплення, зацікавлення, охоти, енергії й ентузіязму як професорів, так особливо курсантів як на наших рідних курсах Українського Католицького Юнацтва. Бо справді поступовання наших курсантів було гідне глибокої пошани й подиву. Серце раділо бачити ту добру віруючу українську католицьку молодь, як вона з охотою працювала від ранка до пізної ночі щоб за два тижні набрати якнайбільше орґанізаційного знання й досвіду. А устні іспити кожного курсанта мене переконали, що всі учасники багато навчилися та що курси увінчалися світлим успіхом.

Ці курси були для мене також доказом, що в нашім орґанізаційнім житті ми українці католики зробили великий крок вперед і натрапили на добру дорогу. Наша молодь добра, віруюча, охоча й хоче працювати для високих цілей, високих ідеалів.

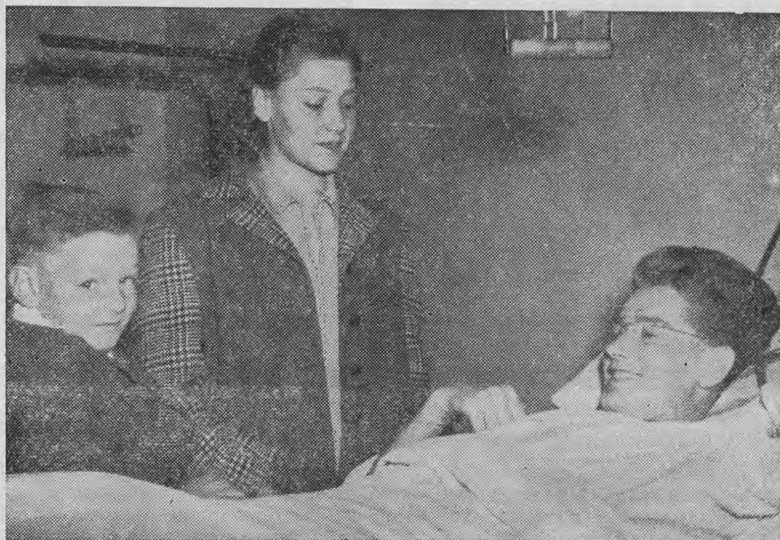
Курси УКЮ треба конечно повтаряти рік за роком так, щоб за кілька літ ми мали в кожній парохії своїх твердих вишколених провідників — людей що змоглиб дати остру відсіч ворогам, апостатам; а своїй молоді здоровий мудрий провід на ясний шлях успіху.

Мені жаль серце стискав коли прийшлось пращатись з цими молодими надійними людьми що брали участь в цих перших справді історичних курсах. Але ми себе взаїмно потішали "Не сумуй, добрий друже, — ми побачимось на слідуючих курсах, від нині за рік!"

Ви, дорогі курсанти, беріться до громадської праці в дома по ваших парохіях з такою охотою і таким запалом, з яким ви працювали в Саскатуні. Зберіть ваше юнацтво до гурту, розкажіть їм як поділити працю між чотири комісії: духовну, освітно-культурну, суспільно-горожанську і спортово-забавову. Скажіть їм що успіх наших змагань залежить на вірі в доброту Божу, на добре уложеному пляні поступу і на співпраці всіх членів.

"На вас, завзяті, юнаки,
Кладемо сподівання великі!"

Б. Л. Корчинський.
Суспільно-горожанський
Дорадник.

On this picture you see Mr. Harry Hrabec of Haight, Alberta, a veteran of the Great War II. He joined the army in 1940. After being stationed in England for two years, he saw action on the battlefront for nine months. During this he was wounded once in Sicily. After a month spent in the hospital he rejoined the front line there on the 13th of May, 1944, his spine was hurt, causing paralysis to half of his body. In such a state he was brought to Calgary, and later to Edmonton. On the picture is seen also his sister Lena and his brother Andy. Harry is now slowly recovering. We hope that he may soon rejoin his loving parents, brothers and sisters and all his friends.

THIS TIME IT'S —

A Bird's Eye View of the U C Y of HOLDEN

The Ukrainian Catholic Youth of Holden was organized on February 25th, 1945, by Father Horishney. Now their spiritual director is Father Hemay. Present officers are: President, Luduig Mielimaka; Vice-President, Mike Zawtiuk; Secretary, Olga Deputan; Treasurer, Frank Stecyk.

Some of the activities of this group may be summarized as follows: Two Socials, five Card Parties, eight Dances, Carolling, Mother's Day Concert, Christmas Party, and a Weiner Roast.

A donation of $25.00 was made to the Girls' Institute in Edmonton. The remaining proceeds from activities held in 1945 were given for aid in building of the new church. These amounted to $135.00.

The group has likewise acquired a table tennis set.

And now a word about each of the members:

Luduig Mielimaka—Our President. Favorite saying: Oh yeah!
Remarks: A very good working boy; always willing to give a hand.

Frank Stecyk — Treasurer.
F — Friendly.
R — Rich in laughter.
A — Ambitious.
N — Nothing daunts him.
K — Keen in work.

Michael Mullick — A quiet lad till you get to know him.

Mike Zawtiuk — Auctioneer.
A boy who plays the game
For sport and not for fame.
An active lad in other ways,
He brightens our UCY days.
Remarks: An encyclopaedia of jokes.

Allein Woichichoiski — Finds it hard to attend meetings.

Mary Ozubko — Occupation: Hairdresser. Remarks: Friendly smile and a sunny disposition.

Stella Stecyk —
Stella to you a worthwhile friend,
UCY meetings she likes to attend.
She's nice, she's jolly, she's not too tall,
We're sure her friendship's familiar to all.

Helen Plishka — One of our members who has now taken the married steps of life. Best of luck, Helen!

Jennie Faryna —
J — Jen for short.
E — Energetic.
N — Never sad.
N — Not very tall.
I — Idle never.
E — Eyes of hazel.

Annie Paskoski —
Holden High Ann does attend,
No one would she ever offend.
She is a very helping hand,
Therefore we think Ann is grand.

David Faryna —
Clever and friendly, tidy and neat,
Dave's type just can't be beat.

Nestor Plishka —
Here's a student who is always tired,
For he thinks at high school too much is required.
But we all enjoy every minute he's here,
Every one is happy when Nestor is near.

Helen Timko —
Because she has a friendly smile
And always says "Hello,"
We'll remember Helen
No matter where we go.

Fred Ozubko — Fred is usually on the quiet side and is always looking forward for more meetings. Remarks: Good natured and helpful.

Marie Stecyk —
A twinkling laugh, a pleasant smile,
Works at the bank and has lot of style.
Constant and true, always bright,
Makes Marie seem to be alright.

Eddie Ozubko —
Eddie is a country lad
Who hails from south of town.
He always likes the Social Side
And never wears a frown.
Favorite saying: "Hey, what are we voting for?"

Mary Kuzyk —
Mary is a happy girl,
Her homework's always done,
To school she goes on time each day,
There she studies and has her fun.

Bill Zawtiuk — Rather on the shy side, but always willing to help. Quiet and well liked.

(Continued on page 10)

UCY PICTUR

Alberta participants of the UCY Course. In front row from left are: Myrtle Sosnick, Lamont; Josie Semeniuk, New Kiew; Jackie Sosnick, Lamont; Helen Kalawsky, Round Hill. In back row: Rev. Fr. S. Kurylo, Alec Kurylo, Peter Weleschuk — all of Edmonton; Joseph Krawetz, Calgary; Rev. B. Sloboda of Winnipeg.

Above: Participants of
Course during a day class peri

Below: Instructors and par
Leadership Course held at Sasl

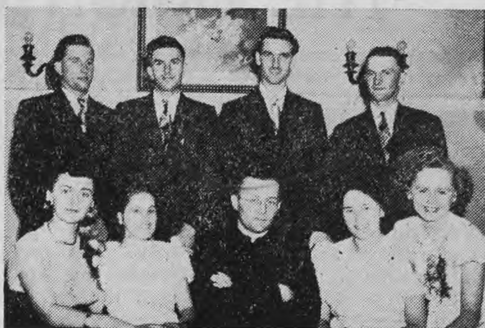

RE PARADE

of the first UCY Leadership period.

d participants of the recent UCY Saskatoon.

UCY Delegates to recent Ukrainian Catholic Congress at Winnipeg. Front row: Mary Karpetz, Alice Holyk, — both of Ladywood, Man.; Rev. Fr. Kormylo of Beausejour, Man.; Mary Holyk, Ladywood; Alexandra Lysy, Beausejour. Back row: Eugene Ferens, Jim Hady, both of Ladywood; Ed Hustal, Beausejour; Steve Harasym, Ladywood.

THE UNION OF BREST

This year we commemorate the 350th anniversary of the reunion of the Ukrainian Catholic Church with the Church of Rome. This act is officially known as the Union of Brest.

Until the ninth century the Ukrainian nation dwelt in the darkness of paganism. It was then, under the rule of the Grand Prince Vladimir, that our nation began to know and receive the Catholic Faith. The preaching of this Faith came to Ukraine by way of Greece and Bulgaria through early apostles.

For a long time Ukraine was in intimate political and religious relations with Greece. And because of this the falling away of the Greek Church from the Church of Rome gradually affected the Ukrainian Catholics. As a result of the influence of Greece upon Ukraine and also due to the attacks of the neighboring Tartars and Turks and the enmity amongst the Ukrainian Princes themselves, a final laps of Ukraine from the Catholic Church was achieved.

In spite of all this calamity, certain Ukrainian State and Church officials constantly appealed to Rome for aid. Prince Danylo (1205-1264) sent delegates to the Pope of Rome asking for help against the Tartars, stating that in return his country would reunite with the Catholic Church. The agreement was made and Danylo was coronated king of Western Ukraine by the Pope himself in 1255. For more than four centuries afterwards the remaining loyal Patriarchs and Metropolitans openly manifested their faithfulness to the Catholic Church.

These historical facts clearly show that Ukraine actually never accepted the spirit of the Greek Schism, but that its heart and soul were ever turned towards the true Church of Christ.

With time the struggle between the schismatics and Ukrainian Catholics grew and at the same time the desire for reunion spread. Soon the Ukrainian bishops struck the determining blow. A council was called and there it was decided to send delegates to Rome demanding a formal reception of the Ukrainian Church into the true Church of Christ. In Rome Pope Clement VIII received the delegates with great joy. The declaration of reunion was signed and read in Ukrainian and Latin in the presence of the Pope, Cardinals and other prelates.

Upon the return of the delegates and the proclamation of this reunion, the schismatic prelates were greatly irritated and outwardly manifested their opposition. They condemned the unionist bishops for their withdrawal of obedience to the Patriarch of Constantinople (seat of Greek schism), but these Bishops remained faithful to the true Church.

The Greeks and Russians were so infuriated at this deed of bravery of the Ukrainian Catholic Episcopate that they began to persecute them violently. As a result of this persecution, St. Josaphat, the Ukrainian Archbishop, was martyred. Up to this day thousands and thousands of faithful Ukrainian Catholics have given their lives for the martyr's crown.

Today we, the Ukrainian Catholics in Canada, have much reason to rejoice and thank God for the grace of being Catholics and that we may in peace celebrate this glorious jubilee of the union of our Church with the Church of God — the Union of Brest.

BIRD'S EYE VIEW OF HOLDEN

(Continued from page 7)

Bill Stecyk —

Always happy, always gay,
Talking in his cheerful way.
Bill greets you with a smile,
He's a friend who's well worthwhile.

Josie Mullick —

J — Josie is a teacher.
O — Occupies time with valuable thoughts.
S — Shirks never.
I — Idolizes all.
E — Energetic.

Pearl Symboluk — A lively girl all around. Favorite saying: "Oh yeah!"

John Pastuzyk — Accountant. Worrying over his hard earned pennies. Remarks: His steady pleasant manner will be a key to his success.

Metro Umrysh — Faithful worker and always ready to help.

Mahel Faryna and Olga Deputan—Clerk and steno. Wonder how they like batching! Favorite saying: "Do we have to go for water tonite?

Mike Paskoski —

A farmer lad, joyful and gay,
Comes down from south in a happy way.

Favorite saying: "I don't care."

Eddie Symboluk —

Eddie is laughing wherever he goes,
Where he'll end up nobody knows.

Ambition: Unknown.

Mary Paskoski — Another of our hairdressers. Remarks: Mary was born with a happy-go-lucky laughter.

John Hnybida — Very quiet and reserved.

Paul Paskoski — Working hard to get through College. Quietness, but not meekness; dancing is his weakness.

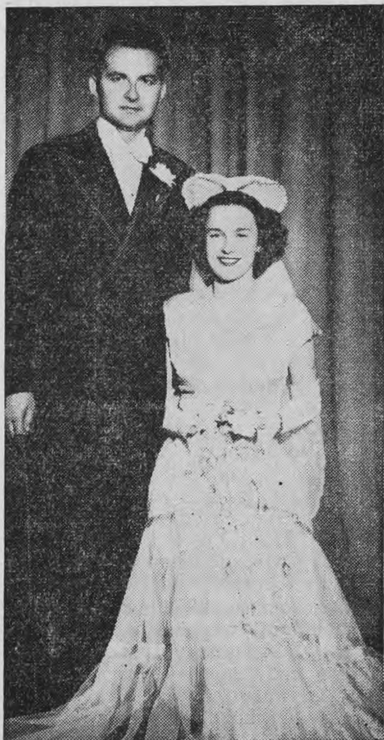
Written by Holden's Birdie.

ПОВІНЧАЛИСЯ....

Панство Йосиф і Емілія Волянський повінчалися в Едмонтоні 6-го липня. Вони належуть до місцевого відділу УКЮ, де занимали відповідальні становища. Пан Йосиф Волянський був через якийсь час головою УКЮ Алберти. Пані Волянська, передше Старко, була давніше в заряді Марійської Дружини в Чипмені, а опісля була в Едмонтоні в заряді УКЮ.

Бажаємо їм обоїм якнайщасливішого подружого життя і надіємося, що вони будуть і надалі щиро помагати й цікавитися працею УКЮ та своїми радами й досвідом улегшать ту працю тим, що її після них переймуть.

Панство Йосиф і Ґеня Старко також повінчались в Едомнтоні 6-го липня. Пані Старко, передше Мацявська, походить з Вильна, Алберта. Пан Й. Старко також належить до УКЮ. Він відзначається великим знанням оптометристики й дуже успішно провадить свою працю тепер на другім поверсі Теґлер Билдинґ під числом 230, де дає надзвичайно вмілу обслугу всім, що вдаються до нього в справах очей чи окулярів. Хоч він недавно почав свою працю, то вже своєю добротою, чемністю і знанням зеднав собі велике число клієнтів.

Ми всі віримо, що панство Старки вкоротці зеднають собі ще більшу пошану в усіх та що вони багато причиняться для добра нашої суспільности в Едмонтоні, а особливо для УКЮ.

У БОРОТЬБІ ЗА ІДЕАЛИ

УКРАЇНСЬКА КУЛЬТУРА, ТРАДИЦІЯ

Що Таке Культура?

Сьогодні можемо почути богато кличів: "Будьмо культурні", "Плекаймо культуру", "Йдімо вперед", "Жиймо духом часу", і т. п. Радіо, преса, школа, театр, політика — всі воюють словом "культура". Гарне це слово, гарні кличі. Та не все люди добре розуміють значення цього слова. Нераз переймаються фальшивими теоріями, що зовсім противляться правдивій культурі. Діла показують хто яку культуру плекає.

Деякі Приклади

Дуже добре є примінюватись до модерного часу. Але коли глянемо довкруги себе, то є богато річей, що не можливо нам приняти їх. Приміром добра є річ читати. Але зла книжка чи ґазета не виховують душі, тільки руйнують її. Те саме можна сказати й про злі фільми, про злі танці, злу моду (ношу), злу мову, злу пісню та про розводи. Це не новомодна культура, але дух зіпсуття, що поширився по світі й нищить правдиву культуру. Сьогодні загал людей насліпо йде за новими течіями у науці, штуці й політиці й тому то люди доходять до страшних річей.

Властиве Значення

Під словом культура розуміємо все те, що даний нарід чи народи розвинули та що причинюється до добра загалу, що ушляхотнює людське серце й береже його від зіпсуття та помагає людям краще жити. Культурним є лише той, що задержує добрі засади набуті другими та набуває нові, що дадуться примінити у щоденному житті без шкоди для душі.

Культура на Вкраїні

Український нарід належав колись до кочівничих народів. Скитався він як і многі інші народи. Та помало почав він замешкувати на стало найкращі землі на світі — східню Европу. Скоро розвинулось на укр. землях родинне життя, рільництво, пасічництво. За старанням наших князів повстала велика держава, українські земляки приняли католицьку віру та плекали високу науку. З часом Українці розвинули культуру так високо, що інші народи взорувались на них.

Вже за княжих часів укр. школи, письменство, пісні, танки, вишивки та інші галузи штуки й науки були знані по цілій Европі. Наші сусіди-вороги завидували нам і всіми силами старалися ограбити нас із тих цінностей. І хоч забирали нам нашу державу, хоч запирали укр. школи, однак українська культура залишилась у шляхотних серцях синів України.

Україна Сьогодні

Тепер на рідних землях великий смуток. Опікун Сталін загарбав наш богатий край, взяв наших Братів під опіку. У голоді й холоді скитаються наші земляки, працюють мов воли — майже без надії на пільгу. Нема там наших шкіл, нема свободи слова, преси й релігії. Нема родинного життя, як колись було, ані нема права посідати якесь майно. І московська брудна політика голосить на весь світ, що Українцям добре. Ще хочуть забрати туди й тих наших Братів, що на скитальщині.

Глядить на це культурний світ і своєю мовчанкою позволяє нашим злобним опікунам знущатися над невинним народом. Не шкода їм того миролюбного укр. народу, що також хоче жити на волі, хоче славити Бога у свій питомий спосіб.

Та Українці не впадають на дусі. Наші Брати знають, що й цей ворог не є вічний. Жадна сила не може вирвати їм зі серця тої любови до Бога, до свойого рідного краю, до того, що красне й дороге їхньому серцю. І вдома й на скитальщині всі Українці жиють сильною надією на краще завтра.

Ми Щасливі

У Канаді Українцям живеться інакше. Цей край богатий, щирий для нас. Тут є свобода. Можемо розвиватись, як самі хочемо. Тут позволяють нам мати свої школи, церкви, народні доми. Позволяють нам іти до Університету. Чужинці раді з того, що ми маємо своїх послів у парляменті, що не встидаємося свого — традиції наших батьків. Тут вільно виховувати нове покоління на український лад, вільно говорити своєю мовою. Позволяють нам славити Бога після вимог нашого красного церковного обряду.

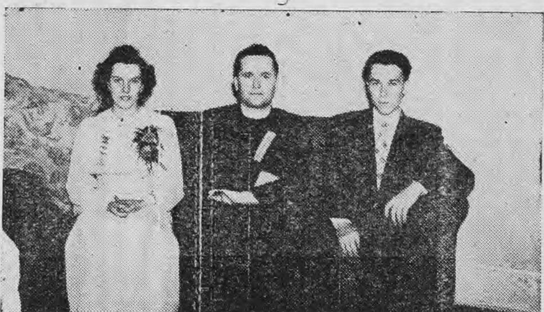
Йдімо Вперед

По 50-ти літах побуту у Канаді Українці тішуться великими здобутками. Сьогодні ми маємо поверх 440 церков, богато народних домів, маємо свої школи, свої інститути. Маємо два Єпископи, богато священиків, маємо своїх адвокатів, лікарів, учителів, послів та інших фахівців. Канадійські Українці вчаться рідної мови, плекають рідну культуру. Крім збереження своєї культури Українці знаменито примінилися до цього краю.

Йдімо вперед, молоді хлопці й дівчата. Чола до гори. Возвиваймо свою культуру, зберігаймо українські звичаї, дорожім тим, що передали нам наші предки. Тепер на рідних землях наші Брати боряться до крови. Зробімо й ми свою частку. Держімся купи. Будьмо добрими членами нашої орґанізації. Завзято борімось перед ворогами. Наші очі нехай завжди будуть звернені на найкращу покровительку й опікунку культури, Католицьку Церкву. Вона одинока поведе нас певним шляхом. Борімось правдою, а певно побіда буде наша. Працюймо разом, працюймо всі поодиноко над самими собою. Покажімся гідними дітьми великих синів України.

Top: UCY members of the Mundare Club being recepted into St. Mary's Sodality. Bottom left: Ann Puzyk of Toronto with Walter Paschak of Winnipeg, delegates to recent Congress. Centre: Helen Linkewicz, Rev. Fr. I. Shpytkowsky and Bill Bobey, delegates from the Holy Eucharist Church Elmwood, Winnipeg. Right: Alexandra Lysy of Beausejour, Man., with Alec Sheyka of Transcona, both active members of the UCY.

Brazen Facts About Ukrainians

So far we dealt with the first two factors which prove that the Ukrainian people constitute a separate nation. This was proved by arguments that the Ukrainian people have their own independent language and culture. In this last chapter we will prove the same by the third factor: distinct body structure.

One of the most important qualifications of a nation is the structure of body which is characteristic to it alone. Modern anthropology is of the fixed opinion that Ukrainians possess characteristics of their own and that they are of a definite specific type. For instance, the average height of a Ukrainian is 1670 milimetres, while in the neighboring countries the average height is 1657 for the Russians, 1654 for the Poles and 1651 for the White Russians. Especially tall is the Zaporogian type of Ukrainians whose average height reaches 1701 milimetres. This great stature may perhaps be explained by the fact that while the Russians and White Russians have in their past been considerably mixed with the Finnish and Mongolian races, the Ukrainians have conserved their purity. Owing to the great height and breadth of shoulders they formed a large portion of the former Austrian, Russian and Prussian Guard Regiments. The scientist Ivanowsky especially emphasized that their shoulders are much broader than those of their neighbors. The Ukrainians also differ from any of their neighbors in the shape of skull, which is definitely of brachycephalic type, while the nose is thin and straight. The pigment of the skin, which is usually dark, is likewise distinctly different from that of their neighboring nations. Even as far as 1880 it was stated by the famous geographer Elsie Reclu, that of all nations inhabiting the former Russian territory the Ukrainians were most different from the slavonic type. The well known anthropologist Hamy, who lived in the latter half of the 17th century, divided all the slavonic races into two types which differed greatly from each other. One type was tall, brachycephalic and dark haired, while the other was of small, blonde people inclined towards a dolchycephalic skull structure. To the first type belonged, according to Hamy, the Serbs, Croats, Slovenes, Czechs and Ukrainians, and the second the Poles, Polabes, White Russians and Russians. A similar classification was also made by the scientist Deniker.

CONCLUSION. If our Ukrainian people, young and old, had a deeper insight of this great problem, which is to know yourself, love your language, delve into your own culture and accumulate it by learning from outsiders and also deem that they are all brothers and belong to one great family of about 40 million with its own distinct stature and culture, there would be no such evident symptoms of assimilation. Not only that, but our life in times and circumstances would progress smoother with the knowledge of these obvious facts about our people. For no power would allure them to its party even by unlogical, subconscious or pervert means and so make them renegades and fervent adherents of their system. We were all born for our own, to love our own, to propagate and strengthen our own and when deprived of freedom, to strive with all our influence and power to tear assunder the shackles of bondage. This is the one great duty of every Ukrainian to alleviate the present problem of his people by reiterating that we are Ukrainians and to stand staunchly for our rights.

May the words of Taras Shewchenko — About thy neighbor learn, but do not forget your own — guide us on to a successful outcome for the good of our beloved Ukraine.

Motion Picture Guide

Class A — Section I. Unobjectionable for General Patronage:

Ambush Trail. Bad Bascom. Bandit of Sherwood Forest. Burma Victory. Days of Buffalo Bill. Frontier Gunlaw. Junior Prom. Marie-Louise. Northwest Trail. Out of the Depths. Partners in Time. Red Dragon. Romance of the West. Shadow Returns. Six Gun Man. Terror by Night. Virginian. Up Goes Maisie.

Class A — Section II. Unobjectionable for Adults:

Because of Him. Bedlam. Behind Green Lights. Black Market Babies. Blue Dahlia. Cinderella Jones. Close Call for Boston Blackie. Crime of the Century. Dragonwyck. Fear. Gun Town. Genius at Work. Hoodlum Saint. House of Horrors. I Ring Doorbells. Idea Girl. Leave Her to Heaven. Live Wires. Madonna of the Seven Moons. Madonna's Secret. Meet Me on Broadway. Murder in the Music Hall. My Reputation. Portrait of Maria. Shock. Spiral Staircase. Sentimental Journey. Swing Parade of 1946. Smooth as Silk. Tars and Spars. Tarzan and the Leopard Woman. They Made Me a Killer. Two Sisters from Boston. Truth About Murder. Well-Groomed Bride.

Class B — Objectionable in Part:

Adventure. Doll Face. Face of Marble. The Flying Serpent. Gentleman Misbehaves. Mask of Diijon. Sailor Takes a Wife. Scarlet Street. Seventh Veil.

Українці Католики в Канаді

В Канаді тепер є около 500,000 Українців. Вони замешкують майже у всіх провінціях, а найбільше є їх у Манітобі, Саскачевані й Алберті. З того числа около 350,000 є католики.

Перші Українці прибули до Канади ще 1891-го року. Тут вони виявили свою здібність у рільництві. Кілька років пізніше канадийський уряд рішив заселити степові провінції і запросив до Канади цих трудолюбних людей із східної Европи. І на цей поклик ті люди громадно почали зголошуватись. Покидали своїх рідних і їхали до Канади, де забрали під свою управу дикі лісисті поля.

Тяжко приходилось цим новим переселенцям жити в цім новім краю. А ще тяжше відчували вони брак релігійної й духовної опіки, з котрою були так дуже зрослись у своїй вітчині. Не мали тут своїх священиків. Це хотіли використати різні протестантські секти і старались накинути на цих бідних людей свій вплив. І деякі дали себе збаламутити. Пішли за фальшивими кличами тих, що їх метою було розбити єдність в нашім народі.

В 1910 році відвідав Українців в Канаді Митрополит Кир Андрей Шептицький, архієпископ Львова. Він відразу спостеріг великі релігійні труднощі, серед яких знаходилися Українці і старався прислати до Канади більше число духовенства, щоб займатися людьми та хоронити їх від баламуцтва ворогів. За його старанням канадійські Українці дістали свого першого єпископа, Преосв. Никиту Будку. Цей єпископ правив українською католицькою Церквою в Канаді від 1912 до 1928, коли по нім перебрав цю керму наш теперішний Пастир — Преосв. Василій Ладика.

В теперішнім часі помагає Преосв. Ладиці його помічник Преосв. Ніль Саварин, що був консекрований в Торонті 1943-го року.

По цілій Канаді є всього 440 українських католицьких церков, а обслугують їх поверх сто священиків. Є два мужеські монаші Чини і два жіночі Згромадження. Є також дві колеґії, пять виховних інститутів, два шпиталі і два сиротинці.

Крім того процвитають гарно великі товариства, як Брацтво св. Отця Николая, Брацтво Українців Католиків, Ліґа Українських Католицьких Жінок, Українське Католицьке Юнацтво і Місійне Товариство св. Йосафата. Ці Товариства видають чотири часописи.

Цього року на першім українськім католицькім зїзді у Вініпеґу створено одну Централю, що обіймає всі згадані товариства і кермуватиме діяльністю всіх поодиноких громад.

Взагалі Українці католики в Канаді зростають сильно в числі і впливі. Це все повинно нас, особливо молодих членів УКЮ заохочувати і спонукувати до ще інтензившої праці по наших відділах, щоб ми в той спосіб належно сповнили наше завдання в цій великій і гармонійній будові нашого українського католицького життя в Канаді.

Пригода в Часі Курсів

Хто під ким яму копає, той сам у ню падає — так і сталося з нашими інструкторами-професорами. Нераз вони в часі курсів ставили нас у трудне положення, але й на них прийшла черга.

А сталося це так: Знаєте, одного вечора пішли ми всі в піскові гори пекти гарячі песики (гат-доґс). Дуже гарно йшла нам ця забава. Але як кожній іншій річи на світі буває кінець, так прийшов він нашій забаві. Заспівали ми "Час додому, час", і пустилися в дорогу. Ідемо та йдемо і цілий світ нас не обходить. Ми так по дорозі розспівалися, що й не спостерегли, що нас усіх нема.. Як ми переглянули наші ряди, то нам зі страху волосся дубом стало — не було між нами наших професорів. Ну, і що ж нам тепер робити? Хто ж буде завтра нас учити? Все одно — треба чекати до рана. Що буде, то буде.

Приходять наші курсанти вранці. Видно, що недобре виспані, а ще більше зажурені. На обличчі кожного неначе вичитати питання: "Де є наші професори?"

Ніщо нам робити. Посідали на лавки та й ждемо. Всюди тихо, а ми далі чекаємо. Вже годинник показує, що за дві хвилини має розпочинатися перша кляса, а тут нема ані одного з наших професорів. Ще одна хвилина перейшла і ще нікого нема. Вже час на клясу, слухаємо, а двері отвираються й іде хтось до середини. З нас ніхто не обертається. Чуємо, хтось приходить все ближче й ближче на перед. Це один з наших професорів. Вже трохи легше нам стало. За часок прийшли вони всі, а ми, потихо, без шелесту, подякували Богові за те, що вернув нам наших інструкторів.

Вони певно того не візьмуть нам за зле, бо це припадково сталося, що вони від нас

(Докінчення на стороні 16-ій)

A White Courtship--The Ideal of Youth

Courtship is a time of stress and strain. New emotions, struggling for expression, are beating their almost ceaseless tatoo upon the minds, hearts and nerves of adolescent youth. Cravings and urges, rooted deep in the biological instincts of the race, are clamoring for satisfaction. The proximity of a person of the opposite sex, a person who appeals to one's whole nature, tends, unless careful precautions are adopted, to add fuel to the flames of natural yearnings. Chastity will not survive unless a courageous and determined struggle is made.

Prudence, discretion and the avoidance of all unnecessary risks constitute the only strategy which will lead to victory in this warfare. Here an ounce of discretion is worth a ton of valor.

Our safety lies, not in stalking the enemy but in flight. (He that loves danger shall perish in it). He that needlessly exposes himself to the danger of unchastity shall rarely, if ever, come out unscathed.

It is well for young people to remember that the law of chastity suffers neither abrogation nor curtailment during courtship. It binds the young people in love to be pure in thought, word and deed with the same rigor with which it binds all mankind. All in whose minds shines the light of reason, fall under its all-embracing scope. Contrary to an impression encountered occasionally, courtship offers no lull upon the obligation to preserve one's innocence unsullied. Then above all times is vigilance of the utmost importance.

One of the most important truths that needs to be driven home to young people is this: **Keep your courtship on a high plane.** Never allow it to degenerate to the physical. That sounds the death knell of honor and respect. With those elements gone, true friendship is impossible. Lust, squalid and ugly, has reared its serpentine head, and drives off the angels of decency and honor.

In the long history of humanity, lust, naked and unrestrained, has never failed to deform friendship and love into an orgy of passion, whose denouement is nausea, remorse, shame, bitterness, suffering, death. Its lethal fangs will kill the noblest friendship and poison the purest love. When allowed free scope, it will never fail to transform a Paradise of Eden, in which lovers ought to dwell, into a purgatory, if not a hell, on earth.

Lust steals subtly upon an individual, disturbs his capacity for clear discernment and calm thinking, and tends to anaesthetize the moral faculty. That is why lust is about the most dangerous of all the foes that lie in ambush around the citadel of the human soul.

In all courtship, it is true, the physical element of sex is not lacking. But it must be kept in the background. It must not be allowed to dominate the scene, to direct the thoughts, and to dictate the conduct of the young people. God has made man, male and female. Each is possessed of a different nature. Those differences are both physical and psychological. These two natures, each incomplete in itself, find their completion in that sacred fusion which is achieved in matrimony. It is sufficient for the young couple to know this without seeking to explore the physical basis of these differences.

(To be continued)

Пригода в Часі Курсів

(Продовження зо сторони 15)

відбилися та й заблудили. Ми справді кожну хвилину гарно з ними пережили і дуже нетерпеливо чекаємо на другий рік, коли ми знову зможемо бути всі разом з ними як одна родина.

Подали дві курсантки: **О.Г. і Й.Щ.**

(Для доповнення цього допису подаємо ще уривок з листа одного з інструкторів).

Одної неділі вечером по молебні й Суплікації всі курсанти й професори вибралися за місто над ріку на прогульку. Заїдаючи гарячі песики співали українські пісні й весело бавилися. Молоді курсанти, Антін Дусик і Володимир Яхніцький, хотіли забавитися в баранів і спробували силу в головах. Оба зударилися й дістали сувенір, бо один виборов собі сливку на голові, а другий задрапнув собі чоло і збурив волосся. Це сталося припадково, підчас гри в кота й миші. Однак цим разом кіт більше потерпів.

Коли прогулька скінчилася, молоді курсанти розбіглися додому, а нас кілька старших—Бр. Методій, о. Слобода, Петро Велещук, Віра Небоженко та й я з ними — лишилися позаду. Зблудили й ніяк додому не годні потрапити. Я сам відбився від них, стараючись відшукати дорогу й вийшов на Евеню П. Надїхали добрі люди автом і завезли мене аж на місце. Думаю собі: Я вже дома, але де мої заблудші браття? Ходили, топтали саскатунський пісок і міряли вулиці. Я віднайшов їх уже обезсилених, але веселих коло церкви, таки вдома. Розповідали про свою блуканину й раділи, що щасливо вернулися до1 дому. Пригоди бувають усюди.

Інструктор.

ГОЛОСИ КУРСАНТІВ

Поміщуємо тут кілька уступів листів деяких учасників юнацьких курсів в Саскатуні. З тих слів видно, що всі собі ті курси сподобали і багато скористали.

"Нам було дуже сумно, як курси скінчилися, хоч я ізза шкільних наук не учащала кожного вечора. Однак коли я була, то всі ми завжди були веселі і багато доброго навчилися."

Зоня Мартинюк,
Саскатун, Саск.

"Я ще висліду своїх іспитів не одержала. Це мене трохи журить, бо ще не знаю, чи моя наука була вартісна. Можливо, що на другий рік може треба буде знов те саме повторяти, але мимо того, як Бог дозволить життя, то на другий рік цих курсів за жадні гроші не опущу, бо вони розвеселюють, вчать і виховують."

Слава Гарах,
Кридор, Саск.

"Дякую Вам від себе й від родичів за гарну науку на курсах. Жаль мені тільки того, що вони тревали всього тільки два тижні. Бажаю Вам доброго здоровля та щоб Ви дочекали на другий рік нас учити через два місяці. Дай Боже, щоб ми дочекались видіти на другий рік знимку з 200 курсантів."

Геня Канюка,
Ріджайна, Саск.

"Я не можу забути таке добре діло, як цей курс. Мої родичі і я не можемо Вам віддячитися за те, що я там навчилася читати, писати й співати по українськи. Буду старатися використати цю науку для добра нашої молоді в Ріджайні."

Марія Заневич,
Ріджайна, Саск.

На цих курсах ми дуже багато навчилися, хоч вони тревали дуже коротко. Кожний член УКЮ повинен старатися бодай раз бути учасником подібних курсів, бо це прекрасна нагода багато навчитися. Такі курси повинні відбутися в кожній провінції.

Мирослава й Корнилія Сосняк,
Ламонт, Алберта.

Коли я приїхав додому з курсів, я відразу пізнав інше відношення українських хлопців і дівчат, котрих я знаю. Тепер я буду старатися скористати з цеї науки, яку я одержав на курсі, для добра відділів. Прошу повідомити мене, коли і де відбудуться такі курси на другий рік.

Петро Велещук,
Едмонтон, Алберта.

"Ці Курси Провідників УКЮ не тільки перші з ряду, але перші під кожним зглядом. Такі курси мусять продовжуватися, бо напевно піднесуть нашу молодь морально й оранізаційно. Вони вщіплюють в серця нашої молоді свідомість релігійну і любов до рідної культури."

Олекса Курило,
Едмонтон, Алберта.

To prosecute the railroad company for killing 24 hogs, a farmer retained a green, young lawyer. It was his first case and he knew he must impress the jury with the magnitude of the damage.

"Twenty-four hogs!" he trumpeted, then paused dramatically. "Twice the number there are in the jury box!"

The teacher had assigned "Water" as the subject of a composition. One little boy thought and thought, and then finally wrote: "Water is a white, wet liquid which turns black when you wash in it."

As the three men motored out from London, the old car was so noisy that hearing was difficult. "Is this Wembley?" asked one.

"No," replied the second, "Thursday."

"So am I," said the third. "Let's stop and have tea."

Said the wife: "Tomorrow, dear, is our tenth anniversary. Shall we kill the turkey?"

"What for?" countered her mate. "The turkey had nothing to do with it."

A Sunday School teacher was impressing on her pupils the meaning of saying grace before meals. Turning to one of the boys, she asked: "Donald, what is the first thing your dad says when he sits down at the table?"

"Go easy on the butter, kids; it's scarce," answered the boy.

The first time my cousin saw our peacock she said: "Look at the rooster in full bloom!"

Have you noticed the latest thing in men's clothes?

Yes, women.

Is your car in good condition?

Sure, everything makes a noise except the horn.

Why don't you go to a lawyer?

My brother said any fool could advise me — so I came to you.

What this world needs is less permanent waves and more permanent wives.

Do You Like This Magazine?

IF YOU DO, RENEW YOUR SUBSCRIPTION!

IF YOU ENJOY READING IT, WHY NOT GIVE IT TO THOSE, WHO DO NOT HAVE IT YET!

•

Remember . . .

That "YOUTH" is your paper and if it is to get support, it must get it from you! Then why not make a meeting and decide to give your paper some substantial support?

•

LET EVERY MEMBER OF THE UCY BE A FRIEND AND SUPPORTER OF "YOUTH"!

PATRONIZE YOUR ADVERTISERS!